

Ne ölj!

2017. 09. 08. Bene Éva

A Magyar Nemzet 2016. április 3-i száma a korlátlan abortusz védelmében közölt cikkeket Rozsdás tű és Akik a vállfák alatt gyülekeznek címmel. A figyelem felkeltését fekete mezőben elhelyezett fehér embrió angyalszárnyas képe szolgálta. A lap Bölcsők háborúja cím alatt Wekerle Szabolcs

a magzatvédő Alfa Szövetség elnökét,

Téglásy Imrét

is megszólaltatta. A művi terhességmegszakítás híveinek –

Szécsi Noémi

és

Győr Ágnes

– írásai azért születtek, mert a lengyel kormány a teljes abortusztilalom bevezetését tervezte.

Az abortusz tilalmáért kampányolók gyűjtötték az aláírásokat, és ezt tervezte az ellentábor is. A

hazai liberális, feminista, ateista ideológia képviselői pedig rettegetek a lengyel példa

veszedelmes terjedésétől, ahol az írás szerzője szerint

„ezúttal is a szokásos bornírt harc alakult ki az »élet védelmezői« és a »vallásgyalázó nihilisták« között.”

A téma sajátos feléledése készíttet válaszadásra.

A Rákosi-korszak bűne nem az abortusztilalom, hanem a féktelen diktatúra: az államosítás, a kitelepítés, az Andrássy út 60., a kivégzések, a kuláküldözés, a padláslesöprés, az egyház- és vallásüldözés volt. A

Ratkó-gyerekek megszületése, és az általuk okozott szerény

demográfiai hullámok korántsem okoztak olyan „fejtörést” a mindenkori kormányoknak,

ahogyan ezt a cikk állítja, és a nyugdíjak értékállóságát garantáló

Orbán

-kormány idején indokolatlan a Ratkó-gyerekek nyugdíjba vonulása kapcsán az államháztartás

romba dőlését vizionálni. A véreskezű

Kádár

„mint enyhítő” – kap elismerést a szerzőtől, amiért a magzat-elhajtás tilalmát feloldotta, és eltörölte a gyermektelenségi adót.

Nem véletlen, és példaértékű a lengyel püspöki kar ismételt fellépése az abortusz betiltása érdekében. A kereszténység uralkodó alapelve az emberi élet szentségének a doktrínája. A keresztény álláspont szerint az emberi élet a fogamzással kezdődik, ezért a méhmagzat morálisan éppen olyan ember, mint bármelyikünk, és az elpusztítása minden esetben egyedi

emberi élet kioltását jelenti. Ezért az abortusz ugyanolyan, mint egy újszülött vagy egy felnőtt ember megölése, tehát a legsúlyosabb bűntett, amelyet semmiféle emberi törvény nem szentesíthet.

A II. világháború előtt az abortusz világszerte tiltott volt, és magzatelhajtásnak nevezték. Hazánkban a tilalom a háború után is életben maradt, és a Ratkó-korszakban a szülőszobák előtt kitett feliratokkal – „Asszonynak szülni kötelesség, lánynak szülni dicsőség!” – bátorították a leányanyákat akár a családon kívüli gyermekvállalásra is. A háborút követő évtizedekben a túlnépesedéstől való félelem és a liberalizmus térhódítása az egész világon megváltoztatta a népesedési politika szándékait. A kíméletlen emberi önzés, az anyagiasság és a felelőtlen élet vonzása gyilkossá tette a XX. század emberét, nemcsak egyedileg, de állami, jogalkotói szinten is.

Bár az embergyilkosságot Isten parancsa határozottan tiltja – Ne ölj! – és a törvény szigorúan bünteti, az abortusz legalizációjával a jog mégis megengedhetőnek tartja. Kimondhatjuk: a művi terhességmegszakítás jogi szabályozása törvényerőre emelte a magzatgyilkosság szabadságát. De ha a kriminális abortuszt és a csecsemőgyilkosságot a törvény bünteti, a „legális” abortuszt milyen alapon engedélyezi?

Hazánkban 1956 óta kormányrendelet, 1992 óta a parlament által szentesített törvény alapján magzat-tömeggyilkosság folyik, és voltak esztendőik, amikor több magzatot öltek meg, mint ahány megszülethetett. Jogalkotásunk szégyene, az 1992-es, nevében is hazug „Magzatvédelmi törvény”, mely nem felel meg sem a Tízparancsolatnak, sem az Alkotmánynak, sem az alkotmánybírósági állásfoglalásnak, de nem felel meg a legtöbb jogállamban érvényes korlátozott engedélyezési rendszernek sem. Ez a törvény ugyanis a nő válsághelyzetének a bevezetésével minden korlátozás nélkül, indok nélkülivé tette a művi terhességmegszakítás gyakorlatát. Ha az indok nélküli abortusz alkotmányellenes, hogyan lehet akkor bármely látszatindokkal végzett abortusz alkotmányos?

A törvényről a liberális jogalkotók azt állítják, hogy kompromisszumot fejez ki a magzat életjoga és az anya önrendelkezési joga között. Ez azonban joghamisítás, mert az anya rendelkezhet a saját testével, de az abban fejlődő, attól elkülönülő, önálló élettel már nem. Lehet-e fontosabb az önrendelkezés, mint az élet? Lehet-e törvényes, ami erkölcstelen? A kompromisszum megegyezést jelent; amikor két fél kompromisszumot köt, mindegyik fél enged, és mindkét fél számára elfogadható megállapodás születik. Lehet-e kompromisszum a magzat részére a halál? Ki köt kompromisszumot kivel?

Az Alaptörvény 54. paragrafusa szerint „minden embernek veleszületett joga van az élethez és az emberi méltósághoz”. Ha minden embernek, akkor a legkisebb embrióknak is joga lenne az élethez, és a magzati élet védelme az állam intézményes, életvédelmi köteleessége volna. Az az állam, amelyik a női szubjektivitástól teszi függővé a születendő gyermek életét, és törvényerőre emeli a magzatgyilkosság szabadságát, megtagadja alkotmányos, életvédelmi kötelezettségét, és lábbal tiporja a magzat életjogát. Az az Ország-gyűlés, amelyik eltörölte a halálbüntetést, ezzel a törvénnyel ártatlan életek százazezrei felett mondta ki a halálos ítéletet.

Bár az Alkotmánybíróság újabb határozata (1998. IX. 23.) lehetővé tette volna a magzati élet védelme érdekében a törvény módosítását, 2000-ben a T. Ház mégsem élt a lehetőséggel. Ebben a határozatban kimondták, hogy „a jogrend büntetőjogon kívüli megfontolások alapján csupán megtűri a társadalomra veszélyes és káros cselekményt.” Ha az abortusz veszélyes és káros cselekmény, a jogrend miért tűri meg? Milyen érdekek, milyen megfontolások szólhatnak a tömeges magzatgyilkosság mellett? A törvényhozás miért nem tudja, miért nem akarja érvényesíteni a magzat életjogát?

A művi terhességmegszakítás durva beavatkozás a természet rendjébe, soha nem kockázatmentes, és súlyos következményekkel járhat. Az abortusz következményei az egyént és a társadalmat egyaránt érintik. Az egyént érintő következmények részben egészségügyi, részben szociális jellegűek. Az abortusz közvetlen komplikációi, szövődményei (hasi fájdalom, láz, visszamaradt terhességi produktumok miatti fertőzés, vérzés, heveny és idült gyulladás, nyakcsatorna-szakadás, méhátfúródás) 3-5 százalékban fordulnak elő. A méhperforáció a méh eltávolításával jár, de hashártyagyulladás, szeptikus sokk, halál is lehet a következménye. A törvényes abortusz halálozási aránya egy a százezerhez.

A késői következmények (menstruációs zavarok, gyulladások, csökkent termékenység, spontán vetélés, koraszülés, meddőség, méhen kívüli terhesség, terhességi, szülési szövődmények, pszichés zavarok, depresszió) gyakorisága 10-50 százalék között mozog. Az abortuszok miatt a spontán vetélések és a koraszülések száma a sokszorosára emelkedik.

Az áldozat tehát nem csak a vétlen és ártatlan magzat, áldozattá válik maga az anya is, ha a beavatkozásba belehal, ha beteg, ha meddő és magányos lesz, vagy ha tettéért örök lelkiismeret-furdalás gyötri. Közismert következmény a művi terhességmegszakítások pszichés utóhatása, az úgynevezett posztabortusz szindróma, amely sokszor évekkel, évtizedekkel a beavatkozás után jelentkezik, és kezelést igénylő depresszióba, pszichózisba torkollhat. A legsúlyosabb késői következmény a meddőség, amikor a művi vetélés után az anyák már szeretnének gyermeket, de hiába. Először kétségbeesett küzdelmet folytatnak egy saját, ha

pedig kifutottak az időből, egy örökbe fogadható gyermekért. Ugyancsak késői következmény a gyermektelen családok szomorúsága, a magányos öregség, amely a szubjektív fájdalom mellett alig kezelhető szociális problémává szélesíti az egyéni tragédiákat.

Az abortusz társadalmi következményei között a demográfiai helyzetre gyakorolt hatása a legfontosabb, a többi ebből következik. Hazánkban a népességfogyás már a 80-as években megkezdődött, de a 90-es években öltött tragikus mértéket. 1980 óta az elveszületések száma évi 150 ezerről 90 ezerre csökkent, a halálozások száma évi 130 ezer körül mozog, az abortuszok száma 2005 és 2010 között 46-40 ezer, 2011–2015 között 38-31 ezer volt. Az abortuszok számának csökkenése a népességfogyással párhuzamos. A népesség fogyatkozása 2010-ben 40 ezer, 2013-ban 38 ezer, 2014-ben 34,7 ezer volt. Évenként egy-egy városnyi lakossal vagyunk kevesebben. Hazánk lélekszáma 2012 óta már nem éri el a tízmilliót.

Ha a XX. század népesedési mérlegét megvonjuk, azt látjuk, hogy a századfordulón bekövetkező kivándorlás (1,5 millió), a II. világháború 2,2 millióra tehető vesztesége és az 1956-os forradalom (megtorlás és kivándorlás) embervesztesége (250–300 ezer) együttesen eltörpül az 1956 óta végzett közel hétmillió abortuszhoz képest! Ha az édesanyák világra hoznák magzataikat, a fogyatkozás megállna, a halálozások és az elveszületések száma egyensúlyba kerülne.

A népességfogyás gazdasági növekedés helyett növekvő szegénységet von maga után, mert a nemzeti munkaerővagyon mennyiségi és minőségi romlásával jár. A létszámcsökkenést pedig a népesség előregedése, a keresők és eltartottak arányának egészségtelen változása súlyosbítja. Nyugat-Európa, miután nem számít népességének természetes szaporodására, növekvő munkaerőhiányát migránsokkal kívánja pótolni.

Miért pusztítják el, miért nem hozzák világra magzataikat az édesanyák? A gyermekvállalás elutasítását sokan a családok pénzügyi helyzetével magyarázzák, pedig a tapasztalat bizonyítja, hogy a gyermekvállalásban éppen a legjobb anyagi körülmények között élő házaspárok kullognak leghátul, sokan hamarabb vesznek két gépkocsit, luxuslakást, mint gyermekkocsit, a romák felnevelnek 6-8 gyermeket, a luxuslakásokban pedig egyet, vagy egyet sem.

A házasság és a család leértékelődéséhez vezető eszmei áramlatok, az emancipáció, a keresztény erkölcs aláásása, az önmegvalósítást hangsúlyozó, nyíltan családellenes feminista propaganda a társadalom alapsejtjének, a családnak a szétrombolásához vezetett. A

házasságok több mint fele válással végződik, az akaratlagosan gyermektelen házasságok aránya 20 százalék, és a gyermekek 25-30 százaléka házasságon kívül születik. Az életre szóló elkötelezettség, a házassági hűség kiment a divatból, az asszonyok nem mernek egy vagy két gyermeknél többet vállalni, mert bizonytalan, hogy nem maradnak-e egyedül.

Félrevezetett, megtévesztett társadalomban élünk, ahol a több évtizedes, tudatos erkölcsrombolás megingatta a hagyományos keresztény értékrendet, ahol a közgondolkodás eltorzulása következtében a magzatgyilkosságot – kevés kivételtől eltekintve – sem az egyén, sem a társadalom nem tekinti bűnnek, ahol minden fontosabb, mint a gyermekáldás. A nők fogamzásgátló tablettákat szednek vagy abortálnak, mert a gyermekneveléshez szükséges biztonság hiányzik az életükből, de hiányzik a szükséges áldozatkészség és felelősségvállalás is. A nők erkölcsi szilárdságának a hiánya, felelőtlensége, rendezetlen családi élete, kiszolgáltatottsága, sok esetben tudatlansága idézi elő azokat a „válsághelyzeteket”, amelyeket a korszellem alapján abortusszal vélnek megoldani.

A pusztítás ördögi dolog. Az a nemzet, amelyik elpusztítja és feléli jövőjét, nem számíthat megbocsátásra, nem számíthat Isten segítségére. Mert Isten megmondta: „a benneteket éltető vért pedig számon kérem... Számon kérem az ember életét, egyik embertől a másiktól. Aki ember vérént ontja, annak vérént ember ontja. Mert Isten a maga képmására alkotta az embert. Ti azért szaporodjatok, sokasodjatok. Népesítsétek be a földet, sokasodjatok rajta.”
(I Mózses 9. 3-7.)

(A szerző az orvostudományok kandidátusa.)